

Зміст

Передмова	4
До читача	8
Вступ	9
Умертвіння за допомогою тварин	14
Перерізання горла	21
Розпоровання животи	24
Скидання з висоти	27
Уморіння голодом	29
Ув'язнення в клітку	32
Замуровування	35
Розп'яття	37
Поховання заживо	43
Саджання на кіл	47
Здирання шкіри	51
Розчленування	54
Розрізання на шматки	57
Роздирання	60
Роздавлення	63
Багаття	66
Заснажування	93
Розпичування	97
Розстріл із лука і протикання	99
Отруєння	102
Діюба	105
Забивання батогами і палицями	108
Колесування	113
Четвертування	119
Удушення	128
Гаррота	133
Забивання камінням	135
Утоплення	139
Повішення	146
Знеголовлення	169
Газоворубки	186
Пильотина	190
Розстріл	228
Газова камера	244
Електричний стілець	254
Смертельна ін'єкція	274
Бібліографія	288

Передмова

Якщо поглянути на список праць Мартена Монестье, на думку спадає одне слово – «енциклопедист». У невгамовному бажанні охопити найширше коло тем письменник проникає в таємниці жакливого світу, який хвилює і заворює його. Немає меж його ненаситній жадобі пізнання, нерозривно пов'язаній із прагненням відображати тільки факти, не даючи волі почуттям, щоб розділити знання з тими, хто вміє співпереживати.

Історичне дослідження видів смертної кари, що застосовується від початку часів для покарання і умертвіння лиходіїв, схоже на виклик. Адже ми звикли розглядати це питання радше з принципового погляду. Ми «за» або «проти». Однак огляд використовуваних методів з описом страждань засудженого та його можливостей спокути провини приводить до висновку, що на землі панує зло, а сподівання на прогрес марні. Навіщо ж розповідати про це?

Погодившись написати передмову до цієї праці з соціальної антропології, я сподіваюся, що ясне розуміння зусиль, цитую автора, «людського генія на службі у зла і пороку» втішить жакнутих читачів. Адже за списком із тридцяти шести способів позбавлення людини життя, представлених настільки об'єктивно і неупереджено, що не причепився б і сам Макіавеллі, вгадується обурення захисника людської гідності, який говорить від імені немілених жертв. Обурення гуманіста, який вірить в еволюцію людської свідомості, а не суспільства, яке всіма правдами і неправдами привласнює собі право вирішувати, кому жити, а кому вмирати.

Як адвокат, який ось уже сорок років стоїть на варті законності, чи маю я право говорити про цінність цієї концептуально нової наукової праці, адже мої заслуги не настільки великі, як у визнаннях «кримі-

налістів» Моріса Гарсона або мого колишнього однокашника Робера Бадінге, які так близьку і палко викрили кривавий вирок? У цьому разі до мене звернулися радше як до «політика» з набережної д'Орсе, який брав участь у ратифікації Францією акта про право на оскарження вироку в рамках Європейської конвенції про захист прав людини та основних свобод (жовтень 1981 року), а пізніше, вже після скасування смертної кари, – у ратифікації додаткового протоколу.

Пам'ятається, ніколи раніше в уряді не було одностайності з цього питання. Усе, що зачіпає національну безпеку, не дає спокою деяким відповідальним особам, чи то в мирний, чи то у воєнний час. Вночі Поль Легат, близький соратник президента республіки, передав через мене у Страсбург Андре Шандернагору, міністру у справах Європи, наказ приступити до виконання всіх формальних процедур, передбачених Радою Європи. Я дякую Мартену Монестье за те, що він у такий спосіб нагадав про ініціативи, зроблені з 1981 року для того, щоб Франція приєдналася до партнерів, які вже скасували узаконене вбивство.

На жаль, зміна звичаїв, що відбулася на Заході, не змусила світ цінувати особистість, не зупинила занесений меч, що карає найзалеплих злочинців. Про своєчасність переліку Монестье якнайкраще свідчить той факт, що переважна більшість зі ста сімдесяти дев'яти держав, які входять до Організації Об'єднаних Націй, як і раніше, вдаються до жорстоких розправ, повільних або швидких. Неупереджений погляд на способи покарань краще від усяких промов і викриттів посприє вилікуванню «поборників справедливості» і дискредитації самого вбивства, яким би воно не було – таємним або публічним.

Перший урок, який варто винести з цього атласу смерті, полягає в тому, що впродовж усієї історії обвинувачені, як злочинці, так і невинні люди, незмінно піддавалися катуванням. Усі пам'ятають про тортури, винайдені китайцями, персами, ассирійцями, хеттами, римлянами, карфагенянами, візантійцями та іншими. А як не згадати про розправи без жодного суду і слідства, які за законами воєнного часу виняють під час будь-яких конфліктів, чи то на національному, чи то на цивільному, чи то на релігійному ґрунті? Смертна кара нагадає сліпу бійню, і пальма першості тут належить нацистам, які використовували проти окремих осіб і цілих спільнот, винних лише в тому, що вони

жили, повний набір методів, описаних автором. Другий урок – у тих досягненнях катів, які стали можливими завдяки науково-технічному прогресу, приміром, щодо довільного сповільнення або прискорення процесу умиртвіння. Немає меж фантазії, реалізованої в катівнях, камерах тортур і публічних місцях. На малюнках, що зображують тривалу агонію Дам'єна, який зазіхнув на життя короля Людовика XV, видно, що навіть глядачі, які зазвичай розважалися подібними видовищами, відчували, що межу перейдено. Тільки тим мученикам, за кого сім'ї платили двійкою монетою, вкорочували жакливі страждання.

По-третє, праця показує всю марність методів, якими обробляють тіло і дух. Хоча жодної класифікації не існує, якийсь умовний поділ на групи все ж таки може бути запропоновано. У всіх куточках нашої планети ремесло ката споріднене з мистецтвом м'ясника. Способи варіюються. Багато хто має на увазі ураження мішені на відстані: від забивання камінням до розстрілу, включаючи постріл з лука або пищалі. За інших вдаються до вогню: спалювання на багатті і підсмажування, що застосовується до чаклунок і безбожників. Треті віддають перевагу стихії води, застосовуючи утоплення та отруєння. Хтось позбавляє повітря: удущенням, задущенням, повішенням, замуруванням. Хтось зносить голови: сокирою або шаблею, ножем гільйотини. Є й прихильники суперсучасних страт, з використанням останніх досягнень техніки, таких як газова камера, електричний стілець, смертельна ін'єкція.

Пригнічена представленим набором жакливих рецептів людина кінця XX століття вправі поставити собі запитання про сенс прогресу, використовуваного для знищення особистостей, відкинутих соціумом. Чи можна назвати прогресом те, що «головорубки» передбачили гільйотину, придуману медиком-філантропом, чи що використання газової камери бере свій початок з 1924 року, а електрика Едісона призвела до появи в США стільця для підсмажування? Лише один висновок випливає з цієї дискусії – прояв доброї волі вчених, які вирішили зменшити жак і біль смертників, що тривалий час чекали на свій останній час... Вони заслуговують на пом'якшувальні обставини.

Зрештою, хоча Мартен Монестье тут вельми стриманий, питання полягає у виборі між варварством і цивілізованістю. Як втілити на практиці Декларацію прав людини (загальну, регіональну та наці-

ональну), якщо країни так і не можуть визначитися з вибором між рішеннями скасувати, підтримати чи поновити вищу міру? Варто сподіватися, що успішний досвід європейців пошириться й на інші континенти. Тоді нарешті зникнуть шибениці, вогнища та ешафоти, що заповнили наш світ. З надією дивлячись у майбутнє, віддамо ж належне автору. Правдивий опис інструментів, призначених для легальних форм умиротворення, спонукає до роздумів про долю катів. Цей опис має посприяти просуванню благородної справи, за яку свого часу боролися Віктор Гюго, Альбер Камю та Артур Кеслер. Смертна кара не має права на існування у світі, де наука вчиться не вбивати, а допомагати помирати. Але це вже зовсім інша проблема, яка викликає не менше розбіжностей як у суспільстві, так і на міжурядовому рівні. Совість не знає перепочинку.

Го Бріссоньє¹

¹Адвокат суду, адвокат-радник при Міністерстві закордонних справ, членом яких з особливих доручень при численних міністерствах у період з 1956 по 1986 рік.